

வேற்றுமை குறித்த பண்டிதர் க. வீரகத்தியின் நோக்கு - ஓர் ஆய்வு
றாபி வலன்ரீனா பிரான்சிஸ் அ. *

அ மொழித்துறை, கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், வந்தாறுமூலை, செங்கலடி, இலங்கை

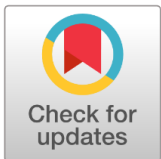
Pandit K. Veerakatthi's Vision on Diversity - A Study

Ruby Valentina Francis ^{a, *}

^a Department of Languages, Eastern University, Vantharumoolai, Chenkaladi, Sri Lanka.

* Corresponding Author:
jude.ruby@yahoo.com

Received : 15-07-2021
Revised : 29-05-2022
Accepted : 17-06-2022
Published : 28-07-2022

ABSTRACT

The Tamil grammar books published from Tolkappiyam onwards have explained the importance of diversity. Following this, many studies have been published on the system of differentiation in Tamil, its number, parameters, and objects. The changes that have taken place in the Tamil language from time to time have had their influence on grammatical rules and grammatical usage. This can also be seen in differential grammar. In this context, the views and studies presented by Pandit K.Veerakathi, a Tamil researcher from Jaffna, are noteworthy. Especially in the book "Grammatical Explanation" written by him, one can observe a new approach and trend towards diversity. He has explained the difference with appropriate evidence from the way of the Tholkaapiyar and spoken dialect. In addition to emphasising that diversity is the word phrase, or grammar that is about the structure of language, the structure of diversity accepts the uniqueness of diversity. He also mentions that the differentiated parameter consists of three elements: the term that completes the differentiation. He has explained the differences starting from the first difference to the seventh difference, respectively, as the series of nominatives, the series of intransitive active sequence, the series of causal succession sequence, the series of acceptance, the series of comparative elimination, the series of possessive cases, and the series of evidence. While revealing the new trends with suitable examples, he also established that some of the distinctive characters and objects mentioned by Tolkappiyar still persist in the dialect. He has given examples, especially from the colloquial language spoken in Sri Lanka. Through these, we can know that there are archaic cases in Sri Lankan Tamil. His ideas on variation introduced a new trend in the world of grammar: It has paved the way for further discussions and research: It has affirmed the Sri Lankan Tamil scholar's role in grammar.

Keywords: Cases, Case Markers, Non-Case Clause, Spoken Language, Written Language

முன்னுரை

தமிழில் வேற்றுமை அமைந்துள்ள முறைமை குறித்த ஆய்வுகள் பல வெளிவந்துள்ளன. தொல்காப்பியம், நன்னூல் ஆகிய தமிழ் இலக்கணநூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்ட ஆய்வுகளாகவே மிகப் பெரும்பாலான ஆய்வுகள் அமைந்துள்ளன. தமிழ்மொழியில் காலத்துக்குக் காலம் ஏற்பட்டுவரும் மாற்றங்களை உள்வாங்கி பயன்பாட்டு நிலையில் வேற்றுமைகள் அமைந்துள்ள முறைமை குறித்து குறிப்பாக பேச்சுவழக்கில் அவை பயன்படுத்தப்படும் முறைமை குறித்து நோக்கப்படுவதனையும் காணலாம்.

தமிழில் எட்டு வேற்றுமைகள் உள்ளனவெனக் குறிப்பிடும் மரபிலக்கணநூலார், அவ்வவற்றிற்கான பொருள்களையும் வரையறுத்துக் காட்டியுள்ளனர். பின்வந்த உரையாசிரியர்களால் இவற்றிற்கான உதாரணங்களும் தரப்பட்டு விளக்கப்பட்டன. எவ்வாறிருப்பினும் வேற்றுமையின் எண்ணிக்கை மற்றும் அவை உணர்த்தும் பொருள்கள் ஆகியவற்றின் பொருத்தப்பாடு பற்றிய வாதப் பிரதிவாதங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன.

இத்தகைய பின்னணியில் தமிழ்ப் புலமையாளரான யாழ்ப்பாணம், பண்டிதர் க. வீரகத்தி அவர்கள் தமிழில் வேற்றுமை அமைந்துள்ள முறைமை குறித்து தனது கருத்துக்களை தொல்காப்பியத்தின் வழிநின்றும் பேச்சு வழக்கு நிலை நின்றும் தகுந்த ஆதாரங்களுடனான ஆய்வுக் குறிப்புக்களை “இலக்கண விளக்கம்” என்னும் தனது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நோக்கம்

பண்டிதர் க. வீரகத்தியின் ‘இலக்கண விளக்கம்’ என்னும் நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வேற்றுமை தொடர்பான அவரது கருத்துக்களைத் தொகுத்துரைப்பதனுடாக தமிழில் வேற்றுமை தொடர்பாக உள்ள புதிய நோக்கினை வெளிப்படுத்துவது இந்த ஆய்வின் நோக்கமாகும். க. வீரகத்தி, வேற்றுமை குறித்து முன்வைத்துள்ள கருத்துக்கள் முக்கியத்துவமுடையன. இலங்கைத் தமிழறிஞரின் இலக்கணப் பங்களிப்பினை இதன் மூலம் வெளிக்கொணர முடியும். தமிழ் இலக்கண வரலாற்றில் தமிழகத்து அறிஞர்களைப் போலவே இலங்கைத் தமிழறிஞர்களும் காத்திரமான பங்களிப்பினைச் செய்துள்ளார்கள். ஆயினும் அது குறித்து போதிய கவனம் செலுத்தப்படுவதில்லை. அதனை வெளிக்கொணர வேண்டியது அவசியமானதாகும். தமிழ் இலக்கண வளர்ச்சியிலும் அதன் வரலாற்றிலும் பண்டிதர் க. வீரகத்தியின் பங்களிப்பு முக்கியத்துவமுடையது.

ஆய்வுரை

‘வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப’

‘விளிகொள் வதன்கண் விளியோ டெட்டே’

என தொல்காப்பியம் வேற்றுமையின் எண்ணிக்கையினைக் குறிப்பிடுகின்றது (Sokkalingam, 1981). வேற்றுமையின் வரைவிலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடவில்லை என்பது இவ்விடத்திற் சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

நன்னூல்,

‘ஏற்கும் எவ்வகைப் பெயர்க்கும் ஈறாய்ப் பொருள்

வேற்றுமை செய்வன எட்டே வேற்றுமை’

என வேற்றுமையின் வரைவிலக்கணத்தையும் எண்ணிக்கையையும் குறிப்பிடுகின்றது (Arumuga Navalar, 1992).

பின்வந்த இலக்கணகாரர்கள் வேற்றுமைக்கான வரைவிலக்கணத்தை வரையறுத்துக் குறிப்பிட்டனர்.

சான்றாக

பெயரானது உருபு ஏற்றோ ஏற்காமலோ பொருளை வேறுபடுத்தினால் அது வேற்றுமை எனப்படும் எனவும் உருபு என்பது பெயரின் ஈற்றிலே பொருளை வேறுபடுத்த வரும் இடைச்சொல் எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார் (Sokkalingam, 1981).

வேற்றுமை என்றால் என்னவென்பது சிந்தனைக்குரிய விடயம் எனக் குறிப்பிடும் க. நாகலிங்கம் விகாரம் என்பதே வேற்றுமையாகும் எனவும் இயல்பு என்பதற்கெதிரான மொழியே வேற்றுமை எனவும்

இயல்பான ஒரு பொருள் பல்வேறு வகையாகத் தொழிற்படும்போது அங்கு வேற்றுமை பிறக்கிறது எனவும் பெயர்ப்பொருள் பல்வேறு வகையாக வேறுபடுவது மொழியின் நிலைப்பாடாகுமெனவும் பெயர்ப் பொருளின் வேறுபாடுகளை உருபுகள் உணர்த்துகின்றனவெனவும் கருத்துரைத்துள்ளார் (Nagalingam, 2000).

தொல்காப்பியர்,

“அவைதாம்

பெயர் ஐ ஓடுகு

இன்அது கண்விளி என்னும் ஈற்ற”

என வேற்றுமையின் பெயர் முறையைக் கூறியுள்ளார் (Senavaraiyar, 1955).

நன்னூலாரும்

‘பெயரே ஐ ஆல் கு இன் அது கண்

விளி என்றாகும் அவற்றின் பெயர்முறை’ எனக் கூறுவார் (Arumuga Navalar, 1992).

தமிழில் வேற்றுமைகளுக்குப் பெயரிடும்போது அவ்வேற்றுமைகளை முதலாம் வேற்றுமை முதலாக எட்டாம் வேற்றுமை வரை எண் அடிப்படையிலும் மறுபுறமாக எழுவாய் வேற்றுமை, செயப்படுபொருள் வேற்றுமை என வரும் வகையில் அவற்றைப் பொருள் அடிப்படையிலும் மற்றும் ஐ வேற்றுமை முதலாக உருபு அடிப்படையிலும் பாகுபடுத்தும் முறைமையும் உள்ளது.

முதலாம் வேற்றுமையை எழுவாய் வேற்றுமை என்றும் எட்டாம் வேற்றுமையை விளி வேற்றுமை என்றும் பெயரிட்ட தொல்காப்பியர், ஏனையவற்றை உருபு கொண்டு பெயரிட்டுள்ளார். ‘இரண்டாகுவதே ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி’, ‘மூன்றாகுவதே ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி’, ‘நான்காகுவதே கு எனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி’, ‘ஐந்தாகுவதே இன்னெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி’, ‘ஆறாகுவதே அதுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி’, ‘ஏழாகுவதே கண்ணெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி’ என அவை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

நன்னூலில், ‘இரண்டாவது, மூன்றாவது, நான்காவது’ என்றவாறு அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

பின் வந்த இலக்கணகாரர் மேற்குறிப்பிட்ட மூன்று முறைகளுள் ஏதாவது ஒன்றினைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

வேற்றுமைகளுக்குப் பெயரிடும் முறையிலும் தமிழ் இலக்கண அறிஞர்கள் வேறுபட்ட பெயர்களைக் குறிப்பிடுவதனைக் காணமுடிகின்றது. சான்றாக எழுவாய் வேற்றுமை, செயப்படுபொருள் வேற்றுமை, கருவி வேற்றுமை, உடன் நிகழ்ச்சி வேற்றுமை, கொடை வேற்றுமை, நீங்கல் வேற்றுமை, உடைமை வேற்றுமை, இட வேற்றுமை, விளி வேற்றுமை எனக் குறிப்பிடுவார் (Nuhman, 1999).

முத்துச்சண்முகன்,

உருபில் வேற்றுமை - எழுவாய், ஐ வேற்றுமை, கு வேற்றுமை, ஆல் வேற்றுமை, ஒடு வேற்றுமை, இட வேற்றுமை, இலிருந்து வேற்றுமை, அது வேற்றுமை, விளி வேற்றுமை எனக் குறிப்பிடுவார் (Muthushanmugam, 2016).

ஆறுமுகநாவலர், முதல் வேற்றுமை, இரண்டாம் வேற்றுமை, மூன்றாம் வேற்றுமை, நான்காம் வேற்றுமை, ஐந்தாம் வேற்றுமை, ஆறாம் வேற்றுமை, ஏழாம் வேற்றுமை, எட்டாம் வேற்றுமை என எண் அடிப்படையில் வேற்றுமைகளைப் பகுத்துள்ளார் (Arumuga Navalar, 1967).

வேற்றுமை என்பது ஒரு பெயர்ச்சொல், பொருள் நிலையில் வேறுபடுவதாகும் என்பதும் பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டே வேற்றுமை எதுவென அறியப்படும் என்பதும் தொல்காப்பியத்திலிருந்து தொடர்ந்து வலியுறுத்தப்பட்டு வருகின்றது.

“யாதன் உருபிற் கூறிற்றாயினும் பொருள்செல் மருங்கின்

வேற்றுமை சாரும்`

எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது.

இதனையே நன்னூலும் குறிப்பிட்டுள்ளது.

தனித்து அன்றித் தொடராக அமையும்போதே இப்பொருள் மாற்றம் அறியப்படும். இதனால் `வேற்றுமை என்பது சொற்றொடர் அல்லது தொடர்மொழியின் அமைப்புப் பற்றிய இலக்கணம் ஆகும்` என க. வீரகத்தி குறிப்பிட்டுள்ளார் (Veergathi, 1973). நவீன இலக்கணகாரர் இக்கருத்தையே வேற்றுமை தொடர்பாக வலியுறுத்தியுள்ளனர். வேற்றுமை தொடர்பான மேலைத்தேய இலக்கண மரபினை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் (Sanmugadas, 1989).

"மேலைத்தேய இலக்கண நூலார், வேற்றுமையினை ஒரு சொல்லுரு மாற்ற வகைமையாகவே கொண்டனர். பெயர்ச்சொல் ஒன்றனது உண்மையான வடிவத்துக்கும் அதனின்று வேறுபட்டுவரும் வடிவங்களுக்குமிடையே காணப்படும் வேற்றுமையினை உணர்த்துவதற்கு Case என்னும் பதத்தினை உபயோகித்தனர். `எழுவாய்` ஆக நிற்கும் சாதாரண பதத்தினின்றுவரும் உருமாற்றங்களை லத்தீன் இலக்கணகாரர் Casus என்றனர்" (Sanmugadas, 1989).

மேலும் தமிழ்மொழியில் உருபுகளை விட பொருளே முதன்மைப்படுத்துவதனையும் அதற்கான காரணத்தையும் பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

"தமிழ் ஒட்டுமொழி என்ற காரணத்தினாலே பெயர்ச்சொல்லின் உருவம் திரிபடையாமல் வேற்றுமை உருபுகள் அதனுடன் ஒட்டப்படுகின்றன. இதனால் பெயர்ச்சொல் வேற்றுமை உருபு ஏற்குமிடத்து அதனுடைய உருவ மாற்றத்தினைவிடப் பொருள் மாற்றத்திற்கே தமிழ் இலக்கண நூலார் முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளனர். `நான்`, `நீ` போன்ற தன்மை முன்னிலைச் சொற்களே வேற்றுமை உருபு ஏற்பதற்கு முன் `என்`, `உன்` என மாற்றமடைகின்றன" (Sanmugadas, 1989).

வேற்றுமை பற்றிக் கூறுமிடத்து நன்னூலாரும்

ஏற்கு மெவ்வகைப் பெயர்க்கு மீறாய்ப்பொருள்

வேற்றுமை செய்வன எட்டே வேற்றுமை என்னும் நூற் பாவில் பொருள் மாற்றத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்திருப்பதனையும் இவ்விடத்தில் குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது.

இதன் மூலம் வேற்றுமை ஏற்ற பெயர், வேற்றுமைப்படுத்திய உருபு, வேற்றுமையை முடிக்கும் சொல் என்னும் முக்கூறுகளை வேற்றுமைத் தொடர் கொண்டிருப்பதனை அறியலாம்.

தொல்காப்பியர் ஏழு வேற்றுமைகளையே முதன்மையாகக் குறிப்பிட்டாரெனவும் எட்டாவதான விளி வேற்றுமையை வேற்றுமையாகக் கொள்வதில் அவருக்குத் தயக்கம் இருந்ததெனவும் குறிப்பிட்டு தன்மை, முன்னிலைப் பெயர்கள் விளி வேற்றுமையை ஏற்காமையே இத்தயக்கத்திற்கான காரணமாகும் எனவும் அவர் கூறியுள்ளார் (Veergathi, 1973).

தன்மை, முன்னிலைப் பெயர்கள் விளி வேற்றுமையை ஏற்காமை காரணமாக அவ்வேற்றுமையைப் பிரதான வகைப்பாட்டிற்குள் தொல்காப்பியர் அடக்கவில்லை என வீரகத்தி இதன் மூலம் வலியுறுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

வேற்றுமைத் தொடர்கள் எட்டு எனக் கூறப்பட்டாலும் எழுவாய்த் தொடரும் விளித் தொடரும் தவிர்ந்த ஏனைய ஆறுமே வேற்றுமைத் தொடர்கள் எனக் கணிக்கத்தக்கவை எனக் குறிப்பிடும் அவர், ``பெயராய் நிற்கும் அவ்வெழுவாயுருபு ஐம் முதலாகிய ஆறு வேற்றுமையுருபுகளையும் ஏற்கும்`` என நன்னூல் குறிப்பிடுவதனையும் இதற்கு ஆதாரமாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

எழுவாய்த் தொடரும் விளித் தொடரும் அவ்வழித் தொடர்கள் ஆக்கப்பட்டமைக்கான காரணங்களை அவர் வருமாறு கூறியுள்ளார். அவ்விரு தொடர்களும்

அ) தொகையாகவும் விரியாகவும் நிற்க முடியாதவை.

ஆ) அவ்வழித் தொடர்களைப் போல சொற்புணர்ச்சியில் மாற்றம் பெறுபவை.

எழுவாய் வேற்றுமைக்கு உருபு இல்லை. வினைமுதல் ஆகும் திரிபில்லாத பெயரே எழுவாயுருபு என்பது நன்னூலார் கருத்து. ஆயினும் ஆனவன், ஆகின்றவன், ஆவான் என்பன போல் அமையும் ஐம்பாற் சொற்களை எழுவாயுருபுகளாகக் கொள்ளுதல் உண்டெனக் குறிப்பிடும் அவர் இவ்வாறு கொள்ளுதல் ஏற்படையதல்ல என்ற கருத்தையும் வருமாறு முன்வைத்துள்ளார்.

“இவ்வேற்பாடு தமிழ்மொழிக்கு இயல்பானதன்று. இஃதொரு செயற்கைப்பாடு. வடமொழிப் பழக்கதோஷம் (Veergathi, 1973).

அடுத்து முடிக்கும் சொற்கள் பற்றிய குறிப்பில் நன்னூலாரின் கருத்தினைக் கூறி அதாவது ஐந்தாம், ஆறாம் வேற்றுமைகள் பெயரைக் கொண்டு முடிவன: இவை தவிர்ந்தவை வினைகளையே கொண்டு முடிவன நான்காம், ஏழாம் வேற்றுமைகள் பெயரையும் வினையையும் கொண்டு முடிவன என்னும் கருத்தினைக் கூறி எழுவாய்த் தொடர் சிறுபான்மை பெயரையும் வினாவையும் கொண்டு முடிதலையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஐந்தாம் வேற்றுமையைப் பொறுத்தவரை எல்லைப் பொருளில் வரும் இன் உருபை ஏற்ற பெயரே பெயரை முடிக்கும் சொல்லாகக் கொள்ளும் என்பது நன்னூலார் கருத்து என்பது இவ்விடத்தில் சுட்டிக்காட்டத்தக்கதாகும்.

தமிழில் பெயர்கள் வேற்றுமை ஏற்கும் முறை

தமிழில் வேற்றுமை அமைந்துள்ள முறைமை குறித்தும் அதன் பொருத்தப்பாடு குறித்தும் பல ஆய்வுகள் வெளிவந்துள்ளன. வடமொழி இலக்கணத்தைத் தழுவினதாக தமிழில் வேற்றுமை பெரும்பாலும் அமைக்கப்பட்டதென்றும் அதனால் அதன் எண்ணிக்கையிலும் சில பொருத்தப்பாடினமை காணப்படுகின்றதென்றும் இலக்கண அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து சில முடிபுகளையும் முன்வைத்துள்ளனர்.

“ஒரு மொழியில் எத்தனை வேற்றுமைகள் உள்ளன என்பதை அந்த மொழியின் அக்கால நிலைமையுணர்ந்தே கூற வேண்டும். ஒரே மொழிக் குடும்பத்திலுள்ள வெவ்வேறு மொழிகளில், வேற்றுமைகளின் தொகை வேறுபடுகின்றன. வடமொழியில் வேற்றுமை எட்டு: லத்தீன் மொழியில் ஆறு: கிரேக்க மொழியில் ஐந்து. இது இவ்வாறானால், இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த வடமொழி வேற்றுமைப் பாசுபாட்டைப் பின்பற்றித் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த தமிழுக்கு வேற்றுமை வகுத்தல் பொருந்தாமற் போவதில் வியப்பில்லை” என கூறுவார் (Velupillai, 1966).

உருபு பெற்றுக்கொள்ளாமலேயே பெயர்கள், தாம் கொண்டு முடியும் சொற்களின் தன்மைக்கேற்ப வேற்றுமைப்படும் முறையை ஆதிமுறையாக இருக்கலாமென வீரகத்தி குறிப்பிட்டுள்ளார். அடுத்ததாக எழுவாயும் விளியும் தவிர்ந்தவை உருபு பெற்று வேற்றுமைப்படுதல் தொடரமைப்பில் உள்ள அடுத்த படியாகும் எனக் கூறுகின்றார்.

க. வீரகத்தி வேற்றுமைகளுக்குப் பெயரிட்டுள்ள முறை வேறுபட்டு அமைவதுடன் தமிழ் இலக்கண உலகில் கவனத்திற்கு உரியதாகவும் அமைகின்றது. அவர் வேற்றுமைகளுக்குப் பின்வருமாறு பெயரிட்டுள்ளார்.

- அ) எழுவாய்த்தொடர் அல்லது முதலாம் வேற்றுமை
- ஆ) செயப்படு பொருட்டொடர் அல்லது இரண்டாம் வேற்றுமை
- இ) காரண, உடனிகழ்ச்சித் தொடர்கள் அல்லது மூன்றாம் வேற்றுமை
- ஈ) ஏற்கும் தொடர் அல்லது நான்காம் வேற்றுமை
- உ) நீக்கல், ஒப்பீட்டுத் தொடர் அல்லது ஐந்தாம் வேற்றுமை
- ஊ) உரிமைத் தொடர் அல்லது ஆறாம் வேற்றுமை
- எ) ஆதாரத் தொடர் அல்லது ஏழாம் வேற்றுமை

எழுவாய்த்தொடர் அல்லது முதலாம் வேற்றுமை

பெயர்ச்சொல் அல்லது பெயர்த்தன்மைப்பட்ட சொல், உருபு எதுவும் பெற்றுக் கொள்ளாமல் பயனிலை கொண்டு முடியும் அமைப்பு எழுவாய்த் தொடர் எனப்படும் எனவும் இத் தொடரமைப்பில், பயனிலையைப் பெற்றுக் கொள்வதன் மூலம் குறிப்பிட்ட ஒரு பெயர்ச்சொல் வினைமுதல் ஆகி, எழுவாயாக மாறி விடுகின்றதெனவும் முழு வாக்கியமாகும் எழுவாய்த் தொடர்கள் பெயர், ஏவல், வினா, வியங்கோள் மற்றும் ஏனைய வினை முற்றுக்களையும் கொண்டு முடியும் எனவும் கூறி அவற்றிற்கான சான்றுகளையும் இந்நூலில் தந்துள்ளார்.

அத்துடன் ஒரு முழு வாக்கியம் இன்னுமொரு முழு வாக்கியத்துக்கு உறுப்பாக நிற்கும் நிலையை உதாரணத்துடன் விளக்கியுள்ளார். அவர் தரும் சான்று வருமாறு:

“இலக்கணம் கசப்பான பாடம் என்பது மிகப் பெரும் விளக்கத் தவறாகும்”

இங்கு ‘இலக்கணம் கசப்பான பாடம்’ என்பது என்ற சொல்லுடன் சேர்ந்து முழு வாக்கியத்திற்கும் எழுவாயாக நிற்கிறது.

முதலாம் வேற்றுமையின் சொல்லுருபுகளாக ஆனவன், ஆகின்றவன், ஆவான் என பால் நோக்கி அமைக்கப்படும் சொற்கள் எழுவாய் வேற்றுமை அமைப்பிற்குத் தேவையற்றவை என்பது இவரது கருத்தாகும்.

செயப்படு பொருட்டொடர் அல்லது இரண்டாம் வேற்றுமை

வினை நிகழ்ச்சிக்குக் காரணமான பொருள் செயப்படுபொருள் எனப்படுகின்றதெனக் குறிப்பிட்டு தொல்காப்பியர் கருத்தையும் கூறியுள்ளார். மேலும் எச்சங்களைக் கொண்டு முடியும் இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொடர்கள் பின்வரும் முறைகளிலும் வாக்கியங்களுக்கு உறுப்பாக நிற்கும் என சான்றுகளுடன் விளக்கியுள்ளார்.

1) எழுவாய் அடைகளாதல்:

சான்று: தனிக் கவிதைகள் பாடிய பாரதி காவியமும் தந்து புகழ் பெற்றான்.

2) பயனிலை அடைகளாதல்:

சான்று: கண்ணன், கவிதையைப் பாடிப் பாடிக் கண்ணுறங்கினான்.

3) செயற்படுபொருள் அடைகளாதல்:

சான்று: கன்னியர் மொழியை வென்ற கரும்பைக் காளையர் வெட்டி வீழ்த்திவிட்டனர்.

காரண, உடனிகழ்ச்சித் தொடர்கள் அல்லது மூன்றாம் வேற்றுமை

மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகளாக ஆல், ஆன், ஓடு, ஓடு என்பவற்றையும் பொருள்களாக கருவி, கருத்தா, உடனிகழ்வு என்பவற்றையும் நன்னூல் குறிப்பிடுகின்றது.

பின் வந்த இலக்கணகாரர் கருவியை முதற் கருவி, துணைக் கருவி எனவும் கருத்தாவை ஏவுதற் கருத்தா, இயற்றுதற் கருத்தா எனவும் பகுத்து உடனிகழ்வுடன் சேர்த்து ஐந்து பொருள்களைக் கூறுவர்.

வீரகத்தி, மூன்றாம் வேற்றுமைப் பொருள் குறித்து வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“கருவி, காரணம், ஏது, நிமித்தம் என்பன ஒரு பொருட் சொற்களாதலின், கருத்தாவும் ஒரு வகையில் குறிப்பிட்ட முயற்சிக்குக் காரணமாதலின் மூன்றாம் வேற்றுமைப் பொருளைக் காரணப் பொருளெனக் கூறுவது பொருந்தும். எனவே மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொடர் காரணத் தொடர் என்றாகின்றது. உடனிகழ்ச்சிப் பொருள் மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொடரின் மற்றொரு அமைப்பாகக் கொள்ளப்படல் வேண்டும் (Veergathi, 1973).

வேறு சில இலக்கணகாரர் கருவி வேற்றுமை, உடனிகழ்ச்சி வேற்றுமை என வெவ்வேறு வேற்றுமைகளாகப் பிரிக்க வீரகத்தி மூன்றாம் வேற்றுமையினுள்ளேயே இரு பகுதிகளாக இவற்றை நோக்குவது கவனிக்கத்தக்கது.

தொல்காப்பியர் இவ்வேற்றுமையை 'ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி' எனக் குறிப்பிடுகின்றார். அது மிகப் பொருத்தமானதெனக் கூறும் வீரகத்தி, ஆன் உருபு காரணப் பொருளிலேயே வருவதனையும் பேச்சு வழக்கையும் எழுத்து வழக்கையும் சரியாகக் கவனிக்காததன் காரணமாகவே பழைய உரையாசிரியர்கள் ஒடு என்பதனை உடனிகழ்ச்சிப் பொருளுக்குரிய உருபாகக் கொள்வதற்கு எத்தனித்திருக்கின்றனர் எனவும் குறிப்பிடுகின்றார். இது தொடர்பாக அவர் முன்வைக்கும் பின்வரும் விவாதம் முக்கியமானது.

'தூங்கு கையான் ஒங்கு நடைய' என்ற தொடருக்கு 'தூங்கு கையொடு ஒங்கு நடைய' என உடனிகழ்ச்சிப் பொருள் கண்டனர். உண்மை அப்படியில்லை. யானையின் ஒங்கு நடைக்குக் காரணம் தூங்குகையே என்க. 'ஆன்' உருபு எவ்விடத்திலாயினும் உடனிகழ்ச்சிப் பொருளில் வரவில்லை. மாறாக, 'ஒடு' உருபு, ஊசியொடு குயின்ற தூசும் பட்டும்' எனக் கருவிப் பொருளிலும், 'மலையொடு போரடும் மதயானை' என உடனிகழ்ச்சிப் பொருளிலும் வருகின்றது (Veergathi, 1973).

இவ்வாறு குறிப்பிடுவதுடன் பேச்சுவழக்கில் ஒடு / ஒடு இவ்விரு பொருள்களிலும் வருவதனை பணத்தொடு சாகிறான், தமிழோடு மாய்கிறான், அறிவொடு பொலிகிறான் ஆகிய சான்றுகளை எடுத்துக் காட்டி விளக்கியுள்ளார்.

'ஒடு' என்னும் உருபு இரு பொருளையும் தருவதால் மூன்றாம் வேற்றுமையை இரு வேற்றுமைகளாகக் கொள்ளாது ஒரு வேற்றுமையாகத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளாரெனவும் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

மேலும் ஒட்டு என்னும் வினைப்பகுதியிலிருந்து ஒடு, ஒடு, ஒடெ என்பன பிறந்தன என கால்டுவெல் கூறுவது பொருத்தமானதெனக் கூறுவதுடன் பேச்சுவழக்கில் காணப்படும் 'அதையொட்டித்தான் நான் அங்கு போகவில்லை' என்பதில் ஒட்டி என்பது காரணம் என்னும் பொருளில் வழங்கப்படுவதையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஏற்கும் தொடர் அல்லது நான்காம் வேற்றுமை

தொழிற்பெயர்கள் நான்காம் வேற்றுமைத் தொடராக வருதல் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டியதன் அவசியம் பற்றி இவ்வேற்றுமையில் வீரகத்தி குறிப்பிட்டுள்ளார். உண்ணுதற்கு வந்தான், பிடித்தற்கு ஓடினான், எழுதுவதற்கு இருந்தார்கள் ஆகிய சான்றுகளைக் கூறி இவற்றை செயவென்னெச்சங்களாக முறையே உண்ண வந்தான், பிடிக்க ஓடினான், எழுத இருந்தார்கள் எனக் கூறலாம் எனவும் செயவென்னெச்சத் தொடர்களிலிருந்து வினைப்பகுதிகள் தொழிற்பெயர்களாக வழங்கிய நிலையைக் காணலாம் எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நீக்கல், ஒப்பீட்டுத் தொடர் அல்லது ஐந்தாம் வேற்றுமை

ஒரு பொருளை இன்னொரு பொருளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது இவ்வேற்றுமையின் நோக்கமாகக் கருதப்பட்டமையைக் கூறி இவ்வேற்றுமையின் பொருள்களாக நன்னூல் குறிப்பிடும் நீங்கல், எல்லை, ஏது, ஒப்பு ஆகியன பற்றிய தனது கருத்தையும் அவர் முன்வைத்துள்ளார். நீங்கல் என்பதற்குப் பதிலாக நீக்கல் என்பதே பொருத்தமான பொருளாகும் என்பது அவரது வாதமாகும். அதே போல ஒப்பு என்பது உவமத் தொடரால் பெறக் கூடியதாகையால் ஐந்தாம் வேற்றுமையில் உயர்வுக்கும் தாழ்வுக்குமான ஒப்புப் பொருளே உள்ளதெனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

உரிமைத் தொடர் அல்லது ஆறாம் வேற்றுமை

ஏனைய வேற்றுமைகளிலிருந்து ஆறாம் வேற்றுமை வேறுபட்டு அமைந்துள்ளது. ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் வெவ்வேறான உருபுகள் கூறப்பட்டுள்ளன. அது, ஆது ஆகியவை ஒருமைக்கும் 'அ' என்பது பன்மைக்கும் உரியனவென அவை அமையும்.

இவை பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் 'து' என்னும் ஒருமை வினைமுற்று விகுதியாகவும், 'அ' என்னும் பன்மை வினைமுற்று விகுதியாகவும் இவை இருப்பதனால் தொடரமைப்புப் பார்வையில் ஆறாம் வேற்றுமை என்னும் தனிப் பிரிவு அவசியமற்றதென வீரகத்தி கருத்துரைப்பது அவதானிக்கத்தக்கது.

ஆதாரத் தொடர் அல்லது ஏழாம் வேற்றுமை

ஏழாம் வேற்றுமைக்கு நன்னூல் தரும் உருபுகளைக் குறிப்பிட்டு (கண், கால், இடம், இல், உள், மேல், கீழ் முதலானவை) ஆறாம் வேற்றுமையைப் போலவே இவ்வேற்றுமையையும் தற்கிழமை, பிறிதின் கிழமை என வகுத்துப்பார்ப்பதன் பொருத்தப்பாட்டினையும் சான்றுகளுடன் விளக்கியுள்ளார்.

மேலும் நன்னூல் குறிப்பிடும் உருபுகளைத் தவிர 'பக்கல்' என்பதும் ஏழாம் வேற்றுமை உருபாக வருதலை 'என் பக்கல் வந்தான்' என்னும் உதாரணத்தை கூறி சாசனத்தமிழில் இச்சொல் இவ்வேற்றுமையில் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதனை இலக்கண ஆசிரியர்கள் சுட்டிக்காட்டுவதனையும் கூறியுள்ளார்.

பேச்சு வழக்கில் வேற்றுமை

மேற்குறித்தவாறு வேற்றுமைகள் குறித்த தனது ஆய்வுக் கருத்துக்களை இந்நூலில் குறிப்பிட்டுள்ள வீரகத்தி, வேற்றுமை தொடர்பான கருத்தின் நிறைவில் "சாதாரண மக்கள் பேசும் வேற்றுமைத் தொடரமைப்புகள், திரும்பச் சிந்திக்கும்போது மிகச் சுவை பயப்பனவாயும் மொழியியலாளரின் ஆராய்வுப் பசிக்கு உணவாகவுமுள்ளன, எனக் குறிப்பிட்டு பேச்சுவழக்கில் வேற்றுமை பயன்படுத்தப்படும் முறைமை குறித்து விளக்கியுள்ளமையைக் காணலாம் (Veergathi, 1973).

முதலாம் வேற்றுமை

அவர்கள் வந்துவிட்டார்கள் என்பது பேச்சுவழக்கில்

அ) அவை வந்திட்டினம்

ஆ) அது(கள்) வந்திட்டுது(கள்) எனப் பயன்படுத்தப்படும்.

உயர்திணை வினைச் சொற்களுக்குப் பதிலாக அஃறிணை வினைச் சொற்களைக் கூறும் வழக்கு பேச்சுவழக்கில் அதிகம் எனக் கூறும் இவர் இதற்குப் பின்வரும் உரையாடலை உதாரணமாகக் காட்டுகின்றார்.

வினா: சிவலிங்கம் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வந்துதா?

விடை: இப்ப இதிலை நிண்டுது, போய் விட்டது போலை.

இரண்டாம் வேற்றுமை

பேச்சுவழக்கில் இவ்வேற்றுமையானது தொகைத் தொடர்களாகவே பயன்படுத்தப்படுவது சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

சான்று

தண்ணீர் இறைக்கிறான்

பால் கறக்கிறான்

மூன்றாம் வேற்றுமை

எழுத்து வழக்கிலும் பேச்சுவழக்கிலும் இவ்வேற்றுமை பயன்படுத்தப்படும் நிலையை சான்றுகள் மூலம் விளக்கியுள்ளார்.

எழுத்து வழக்கு	பேச்சு வழக்கு
கையாற் குத்தினான்	- கையாலை குத்தினான், கையாலே குத்தினான்
மண்ணாற் சோறாக்கினான்	- மண்ணாலை சோறாக்கினான், மண்ணாலே சோறாக்கினான்
தம்பியோடு வந்தான்	- தம்பியோடே வந்தான்

ஐந்தாம் வேற்றுமை

இவ்வேற்றுமையிலும் மேற்குறிப்பிட்ட வகையில் விளக்கியுள்ளார்.

எழுத்து வழக்கு	பேச்சு வழக்கு
வீட்டிலிருந்து வருகிறேன்	வீட்டிலை இருந்து வருகிறேன் வீட்டை இருந்து வருகிறேன்.

ஆறாம் வேற்றுமை

எழுத்து வழக்கு	பேச்சு வழக்கு
என்னுடைய புத்தகம்	என்ரை புத்தகம்

ஏழாம் வேற்றுமை

எழுத்து வழக்கு	பேச்சு வழக்கு
தலையிற் சுமந்தான்	தலையிலை சுமந்தான் தலையிலே சுமந்தான்

மேற்குறித்த விடயங்களின் மூலம் பின்வரும் கருத்துக்களை அவர் முன்வைத்துள்ளார்.

அ) எழுவாய், விளி வேற்றுமைகளைத் தவிர்த்து இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாகவும் வரும் 'ஐ' ஒலி, ஒலிநயச் சாரியையாக மூன்றாம், ஐந்தாம், ஏழாம் வேற்றுமை உருபுகளுடன் (ஆல், இல், ஓடு) சேர்ந்து வருகிறது.

ஆ) மேற்படி உருபுகளுடன் ஏகாரமும் சேர்ந்து வருகிறது.

இ) நான்காம் வேற்றுமைத் தொடரமைப்பில் பேச்சுவழக்கில் மாற்றமெதுவுமில்லை.

இறுதியாக ஊகமாகப் பின்வரும் கருத்தினையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மிகப் பழைய மொழிவழக்கில் ஐகாரம் அநேகமாக எல்லா வேற்றுமைகட்கும் உருபாக இருந்திருக்க முடியுமோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது. அவ்வாறே ஏகாரமும் மூன்றாம், ஐந்தாம், ஏழாம் வேற்றுமை உருபுகளுடன் இணைந்து வருவதைப் பார்க்கும்பொழுது ஏகாரமும் ஒரு உருபாக ஏற்றுக்

கொள்ள இடமுண்டு. வீரமாமுனிவர் கொடுத்தமிழ் என்னும் இலக்கண நூலில் வேற்றுமை உருபுகளுள் ஒன்றாக ஏகாரத்தையும் குறிப்பிட்டிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது. இந்த ஏகாரமும் பிரிநிலை ஏகாரமும் வேறுவேறு என அதிக (Veergathi, 1973).

முடிவுரை

வீரகத்தியின் மேற்படி கருத்துக்கள் இலக்கணத் துறையில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாகும். தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் வேற்றுமை உருபுகள் மற்றும் அவற்றின் பயன்பாட்டினை பேச்சுவழக்கில் உள்ள சான்றுகளைக் கூறி நிறுவியதன் மூலம் தொன்மையான வழக்குகள் இன்றும் பயிலப்பட்டு வருவதனை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இலங்கைத்தமிழ்ப் பேச்சுவழக்கிலிருந்து குறிப்பாக யாழ்ப்பாணப் பேச்சுவழக்கிலிருந்து சான்றுகளை அவர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். வேற்றுமைகளுக்குப் பெயரிட்டுள்ள முறையிலும் வேறுபட்ட தனித்துவமான தன்மையினை அவதானிக்கலாம். தொடர் என்னும் சொல்லைப் பொதுவாகப் பயன்படுத்தும் அதேவேளை நான்காம், ஆறாம் மற்றும் ஏழாம் வேற்றுமைகளுக்கு முறையே ஏற்கும் தொடர், உரிமைத் தொடர், ஆதாரத் தொடர் எனப் பெயரிட்டுள்ளார். எவ்வாறிருப்பினும் வேற்றுமை குறித்த வீரகத்தியின் கருத்துக்கள் வேற்றுமை பற்றிய தேடல்களுக்கும் விவாதங்களுக்கும் சிந்தனைக்கும் வழிவகுத்துள்ளன.

References

- Arumuga Navalar, G., (1967) Ilakkana Surukkam, Sivagami press, Chennai, India.
- Arumuga Navalar, G., (1992) Nannul Kantigaiurai, Mulai nilaiyam, Chennai, India.
- Muthushanmugam, (2016) Ikkaala Tamil Vetrumaigal, New Century Book House, Chennai, India.
- Nagalingam, K., (2000) Senthamil Ilakkana Vilakkam, Ezhalai Mahatma Press, Jaffna, Srilanka.
- Nuhman, M, A., (1999) Adipadai tamil ilakkanam, Vasagar sangam, Kalmunai, Srilanka.
- Sanmugadas, (1989) Tamil Mozhi Ilakana Iyalbugal, Muthamil veeliyeedu, Jaffna, Srilanka.
- Senavaraiyar, (1955) Tholkappiyam Solladhigharam, Kazhaga veliyedu, Thirunelveli, India.
- Sokkalingam, K., (1981) Ilakkanath Thelivu, Sri Subramania Books, Jaffna, Srilanka.
- Veergathi, K., (1973) Ilakkana Vilakkam, Srilanka books, Jaffna, Srilanka.
- Velupillai, A., (1966) Tamil Varalatru Ilakkanam, Paari Nilaiyam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License